

BORSSZEM JANKÓ

AZ ÁLLAT SZELIDITŐ.

— Jelenet a pénzügyi bizottságban. —

Nevezetes példája annak, hogy a legvérengzőbb vadak is hogy megjuhoznak idővel.

Előfizethetni a kiadó-hivatalban : Budapest, Ferencziek-tere 3. sz. Előfizetési díj: Egész évre 8 frt. — Félévre 4 frt. — Negyedévre 2 frt.

Egyes szám 16 kr.

Dal a germánokról.

ENGJEN dal a dicső népről,
Melyről egykor, réges-régen
Derék Tacitus dalolt —
Prózában, de mégis szépen.

Akkor még erdőkbe' laktak
A félmeztelen germánok
S kulturájok nem vala, —
Ma már bugyogóba' járnak.

Bugyogóban és kabátban;
Van kalapjuk, van topánjuk;
Sőt mellény és szemüveg,
Még ez sem hiányzik náluk.

Szóval: van e dicső népnek
Mindene, s ez azt mutatja,
Hogy minden csöpp vérüket
Átal a kultúra hatja.

Ó, te nagy germán kultúra!
A te műved: hogy a német
Szánakozva kinevet
Minden istenadta népet;

Minden barbár népet, melynek
Nincs tirannus kanczellárja,
Melynek kulturkampfja nincs
S éhen bögő proletárja.

Melyben, mint a gomba nem nő
Attentátor, s melybe nem ver
Gyökeret vallásgyűlölség —
Melynek a zsidó is ember.

S mert a szörnyű nagy kultúra
Szinte sok már egy országra,
A jó germán nemzet azt
Ide, oda exportálja.

Különösen magyaroknak
Tiszamenti nácziója:
Ez a germán kulturának
Legkedvesebb stácziója.

Mert a germán schulvereinj
Rendes és privát tanárok
Mély elméje kisüté,
Hogy a magyarok barbárok.

Lexiconokban megirták
Ők abstracte, sőt concréten,
Hogy e nemzet künn lakik
A rákosi pusztá réten.

Testüket a szőr benőtte,
Mivelhogy nincsen ruhájuk,
Csupán sarkantyút viselnek,
És vadúl villog gatyájuk.

Vészes fegyver a gatyá,
Édes testvér a fogassal;
Ezzel gyilkolják a germánt
A jogászok éhes hassal.

S a legyilkolt kulturmenschből
Lészen paprikás gulyásos! . . .
Ismeretlen dolog ott
Ugy a falu, mint a város.

És mivel a schulvereinek
El nem türhetik, hogy ilyen
Barbarismus existáljon
Mint a magyaroké milyen:

Czivilizáló aufrufot
Irnak derüire-borúra
Ungarlandba — s ime ott
Terjed is már a kultúra.

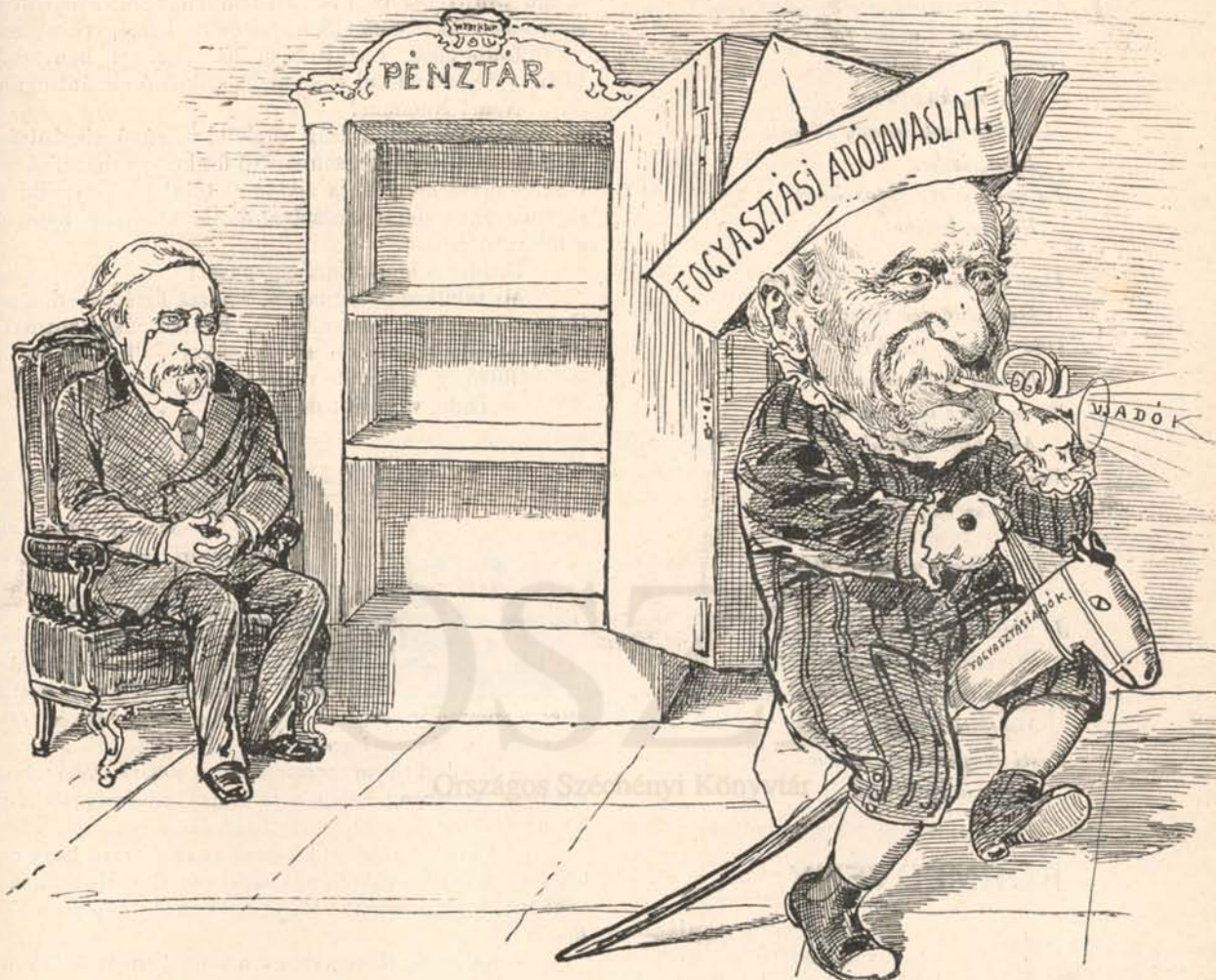
Mert a germán aufrufoknak
Hasznát venni, a magyar már
Tudja bölesen. — A ki kérdi,
Hogy »mi módon?« — az a barbár!

ŒICLOPEDIA.

Barátnő: Az apácza. — *Eredmény:* Forrás. — *Füzet:* A rét. — *Füzfa levelező:* A kecske. — *Körül-mény:* Circus. — *Következmény:* Vaggon. — *Költészet:* Tyúk-ól. — *Legelő:* van a praeses. — *Párbaj:* Árvíz és tüzvész. — *Szánalom:* A hó. — *Lebbencs:* Fátyol. — *Tar-honya:* Törökország. — *Üzenet:* Róka a farka előtt. — *Vi-szony:* retour-jegy.

A VÉN GYERMEK.

— Petőfi nyomán. —

Fináncz vagyok, fináncz lettem újra.
Lovagolok fűzfa sipot fujva,

Lovagolok vessző paripámon,
S uj adókról régi dalt nótázom.

Kongresszusi levelezések.

Karlovicz, nov. 26.

MILETICS megérkezett és azonnal hozzálátott pátriárka-jelöltségének elkészítéséhez. Igen sikerült fabáb, melynek minden tagja mozog, ha rugóját egy kulccsal felhuzzák. Kulcsa csupán Mileticsnek volna hozzá. Cseh Ede kir. biztos is meg szemlélte a bábut s úgy találta, hogy azzal nagyon jól lehet majd befűteni. Felszólította a radikálisokat, hogy válasszának meg egy eleven lényt, mert ily fabáb meg erősítésre felsőbb helyütt hiába vár.

* * *

Karlovicz, nov. 28.

Találtak eleven lényt is jelöltnek. Ez Stojkovich, ki aláírta a következő szerződést:

1. Alólírott, megválasztatása esetére kötelezi magát a magyar kormány irányában süketnémaságra, a Szrbszka Maticza iránt hódoló szemfülességre.

2. Ujvidék és Karlócza közt telefon-összeköttetést létesít, melyhez füle egy kapocs segélyével állandóan oda lesz csatolva.

3. Minden eladósodott Miletics-párti kamatnélküli kölcsönt kap a szerb egyházi vagyonból, sohanapján való törlesztési kötelezettséggel; és

4. szigorúan felügyel arra, hogy a szerb gyerekek csak az omladina marháiból vett oltvány-anyaggal oltassanak be.

*

Lám megmondtam.

LÁM megmondtam Bernát Sári,

Ne menj muszka földre,
Gonosz antisemitáknak
Közibe, közibe!
Mert biz azok meggyötörnek
Izibe, izibe,
És kerülsz a doktoroknak
Kezibe, kezibe.

Úgy lett biz az, Bernát Sári:
Meggyötörtek téged.
Oda veszett, elrabolták.
Ékszer szekrénykédet;
Szerencsére nem arany volt
Ami benne fénylett.
Vad muszkára mért pazarlod
Művészeted, fényed?

Gyere vissza a muszkától
Hozzánk, Bernát Sára!
Jó Pázmány azt a perczet
Szivszakadva várja.
Bár sovány vagy, általad lesz
Megtöltve, meglásd, a
Festi Napló és az Evva
Lajos ur tárczája.

FÖRMEDVÉNY.

A hitványság gyalázata az elvetemedettség mocsárlehelével varangy módjára doh-leheg a politikai undokság ama vitiosus czirkusában, a mely nemzeti képviseltnék csufoltatik.

A jellemisztaság szüzi leple nyomorúlt pártporontyok pelenkájává aláztatik! A ráesett foltot a galádság választóvizével mosogatják, mely fölmarja a sarat is, de a leplet is; — ott szarítják aztán a becstelenségökből fonott sövény czimeres gyalázat-karóján, hogy a politikai anthrax nyilaló bacillusaival terjesszék marhaságuk dögvészének nyavalgó járványát!

Mit nekik a fuxinmentes jellembor gyöngyöző habtarájának szeplőtlen szentélye, a mikor undék czélzatait csúszómászó intrikája görcsbevágott körmüket a koncza mélyeszi?

Hiába hallatja üvöltő bömbdörgenetjét Polonyi Géza érczes szájának itéletnap harsonája! A meggyöződés érvbombái, mint borsó, úgy pattognak vissza a kékszemű szörnnyeteg baziliszkszi fém-irhájáról, a melyet az elvtelenség akasztófán lógó köpedelme keményre cserzett.

Lölle hőse, Imre! Nem az asszonyi hanyagság könnygyávasága tolul enszemeim szikrázó elszántságába. Nem! Nemmm!

Az akaratszilárdság végletekre rúgó elszántsága löveli ott a tetterő megsemmisítő fűskeit; enhazafiságom viharzó érzelemőceánja ajkaimra tolul s martyri ihlettségem szent indulatrohamával dicshomlokodra nyomom a fölavató csókot.

Bruder a martyriomban, puszi!

Mi találkozni fogunk a nemzet kinszenvedésének Golgotáján, kart karba fűzve. Ketten megalkotjunk a népszabadság triumvirátusát és ekkor — hajh ekkor — — fölvirágozik a Bakay kötélgyára — — —

— Dido, vi sprikt di Hund?

Börzeviczy W. M. élczei.

— Tegnap adtam egy udvari estélyt hangversennyel. Csak azért is Lisztet vettem föl a programba. Mikor javában játszták a finálét: gondolkodtam, hol is hallottam eztet a szimfoniát? Ah!... igen! Tegnap a börzén. (Der alte Galloch wird zerspringen.)

— Kérdezi tőlem szomszédom, a jóljárt szabó: hogy mulattam Atalában? Feleltem rá szokott elmésséggel: »Átalában jól!« (Gut für enk!)

— Mi nevet érdemel Lisztnek az az eljárása, hogy régi könyvéhez a cigányokról, oda kapcsolta hátul antisemitikus cikkeit? A válaszom rá: Hinterliszt! (Kinder, macht's Broche!)

— Kállaytól Kálnokyhoz il n y a qu' un pas—du tout! (Donkel, aber feun!)

— Sagra a legkellemesb impressiókkal s a legkellemetlenebb impresárióval távozott el innen. (Szórl, verszeuhe! Bardon!)

— Az a Liszt! Nem tudok megnyugodni benne, hogy antisemitáskodik, mikor annyi zsidó salonban fordult meg soiréekon. Furcsa, hogy nincs t a k t u s a és hogy úgy vét a jó t ó n u s ellen! (Wird ihm weh thun!)

— »Üsd a zsidót!« Alte Leier, ó nagy pianista! Nem a te kezedbe való. De ha akarod, j á t s z v a visszanyerheted rokonézésünket. (Wie er schon hungerig auf uns ist!)

— Exponáltam magam a k ö z o k t a t á s i budgetvitánál. Es war kein L e h r e r - W a h n. (Gewalt!)

— A g á z v i t á n á l a fővárosi közgyűlésen az én L é g - s z e s z - r á d y barátom elgázoltatott. (Feunissimo!)

— J ó k a i druszám — úgy hírlík — Fiumébe megy tanácsosnak. Tiszteletére ott lesz majd nemsokára az általa is olyan simán megszavazott J ó - q u a i. (Nu Kinder?)

Pap mint szinműíró.

Is osztozunk azon püspöki nézetben, hogy Csiky Gergely nem fogta föl helyesen szinműpapi feladatát, hanem nagyon is világi muzsához szegődött.

Pedig ha a francziáknál, e par excellence világfiaknál fődolog a *mise-en-scène*, akkor egy magyar pap darabjaiban is a *mise* játszható a főszerepet.

Lám, a világi állásu szinműírók szent tárgyakat dolgoznak föl; ott van »*Adám és Éva*«, »*Iskáriót*«, »*Heródes*«, »*A Makabüusok*«, »*Mózsás*«, »*Judith és Holofernes*«, stb. stb. Ott vannak a »*Cornevillei harangok*«, a »*Nötredamei toronyőr*«, a »*Krakkói barátok*«, az »*Igmándi kis pap*« szép sikerei. A »*Tűz a zárdában*« mindig tetszett, a »*Hugenották*« lekasabolása s a hamis »*Proféta*« bukása szintén. Mért nem írta Csiky Gergely ezeket?

Vagy ha nincs benne annyi teremtő erő, mért nem fordított értékes darabokat papi szellemben? Mért nem csinált Dumas »*Angelo*«-jából »*Angelust*«; »*Ördög Róbert*«-jéből »*Angyal Bandit*« stb.? Vagy mért nem dramatizálta Walter Scott »*Az apát*« című regényét? Mért nem fordította le oroszból »*A bot*« című korrajzot, »*A pálcza*« cím alatt, melyet »*Apácza*«-nak lehet olvasni? Ugy legalább a decorum volna megóva.

Egyáltalán színházaink feledik, hogy vallás is létezik, s velök együtt felejtik a szinműírók. Pedig mi könnyű szerrel eléghették volna eztki is. Valaki ír »*Két pisztoly*«-t, pedig csak husz lépésbe került volna képzeletének, a hajdani »*Két pisztoly*«-tól a kálvinista templomig elballagni s »*A kálvinista templom*« cím alatt az eretnokség e fellegvárának beomlását írni meg.

Ott van a »*Huszárcsiny*«. Közönséges pórias historia. Pedig mennyivel érdemesebb lett volna »*Johannes Huszárcsiny*« czimmel megírni Husz János eretnek máglya-halálát.

Ismeretes darab »*A strike*«. És ezt magyar ember írta, megfeledezve arról, hogy »*Asztrik*« cím alatt örökithette volna meg, ki Szent István királyunkat megkoronázta s így a magyar királyságot megalapította.

Sokat játszották »*A piros bugyelárist*«, de mindenesetre többször adták volna, ha a czime »*A bibornok*«. Ellenben a »*Stuart Mária Skóciában*« nem lesz soha oly népszerű, mint ha »*Az angol kisasszony*« czimen adták volna, — hisz voltaképen nem is egyéb.

De még nem késő okulni. Maradjon meg Csiky Gergely az egyházi rendben és dolgozza át a »*Szökött katonát*« »*Szökött pap*«-pá, a »*Jó hazafiak*«-at »*Jó egyházfiak*«-ká; csináljon az »*Uj emberek*«-ből az első emberpár megteremtését tárgyaló tragédiát, tömje meg a »*Kukli-prédikációk*«-kat igazi egyházi beszédekkel, fordítsa le »*A verandán*« című német vigjátékot »*A reverendán*« cím alatt, s az »*Agglegények*«-et »*A papok*«-ra; csináljon a »*Nagykövet*« című külföldi regényből a »*Légátus*« című drámát, — akkor megbocsátunk neki.

Talán Blahánét is ráveheti, hogy Kántornévá változzék.

Igy aztán ismét keresztényhez illő szinműirodalomunk lesz s a pap megmaradhat papnak, ha szindarabokat ír is.

A „B. J.“ püspökei.

Apró hírek.

* **Dr. Neuda**, jeles bécsi ügyvédet, körülvezették a Fortunában s a fővárosi börtönökben. Mindent megmagyaráztak neki, csak azt nem: hogy nálunk mért a tolvajok laknak szellős szobákban s mért a bírák dolgoznak a tömlőczenben?

* **Liszt Ferencz**, mióta nem szuperál neki a szerelem, megpróbálja a gyűlölettel.

* **Meg van már magyarázva**, Liszt mért szeretné, hogy Palástinába üzzék a zsidókat. Hát koncertet akar ott adni.

* **A Kisfaludy-Társaság** felolvasó havi gyűléseit oly sűrűn látogatják, hogy a mult szerdán is így szólt magában Sturm Albert: »Széket foglalnék, de nincs.«

MOKANY BERCZI

a dombszögi kaszinóban.

— Tökmag országban. —

Abrincs!

Czoki mindön nagy embörnek! Csak a kicsi fontos ma nap-ság! Az Apponyi druszám, a másfél gróf is mekkora vóna, ha ugy meg nem szalajtja lábát az anya természet, eszit mög a kórságra — mondok a kórmányra való vágyakozás, renkenne kívül a bársony fotéltól, a lába szárait meg lóggatná bele az uj budzsetbe, hogy ne lássuk!

Kicsi ő, de nagy az apróság.

— No szögám, kis gádzám, szóllok a csöppecke princípálnak, a ki még princípálnak is keves, azé lött Jankó — no cselédöm, kis uram: oan apróságot mutogatnak a Sugáruton, hogy csak százából telne ki jaz tuczat. Ne deputáljuk mög?

— Magamnál nagyobb apróságot még úgy sem láttam. Keressük fel, Berczi hivem!

Elhelyezkődött a mándlim kűső zsebibe, oszt indéttuk.

A sok níp csak úgy tágút elöttünk. A kasszéros nímét asszony meg, hogy me'llátta Borsszem Jankót, ugy mögijedt, hogy a vendégfogát maj behullajtotta a bankós tányirba.

— D a s z iszt raritát! intek a fűrtös madámnak. Ire czvergl szind nur czvergel czu májnem czvergel!

De jazé leböktük neki az ánrított, fére rándítottam a mű ponyvát és benyilaltunk.

A koncert lyükik akkorát bámútak, a mekkora

bámulás a parányi voltuktul csak kitellett. A márkí ur és hannoveranus huszár gyenyeralis szinte me'bbotlott

abba ja vas fogvájóba, akit kard gyanánt csirtet a bal ódalkáján. Bordikája, a márkiné, meg tiz latos sóbálványá változott vóna, ha járpa czukorbul való ides babácska nem lett vóna. Nem tudok hannoveránusul, hát nem tudom mit csicsergett a márkijának. De mán annyit eszrevettem, hogy me'llódot a zuzácskája. Fére intöttem a balha feldmarsált: hadd hódijja el tülle a gazdám a menyasszonykáját. Leszek én is ecczó elefánt. Főkaptam a kis vitézt, a fejit a mellyemből szoritottam, hogy ne lászson; közbe meg hátra-hátra niztem: mikor lősz mán egér lakodalom.

Megkezde a tüzelést az én Janikám. Még egy roham — és meglapul a donyeszka. A hannoveránus flotta lovastábornoka ugy rángatódzott a keblemen, mint a fogzó csecsemő. Csak meg tudtam vóna szoptatni! De a hetedik öregapám se tejtelt. Hogy ippeg a hónyom alá dugnám a fejit: egyet csavarintott magán, oszt, mint a gumilászi lapda, kijugrott a markombul.

Peig de közel vótak mán egymáskáhol! Oan csicsergő vad haragra fortyant a márkí, hogy szinte hallat-

szott. Ha uri tekintélyömmel közbe nem hágok, gyűszűnyi vértenger borítja a csete piarczot. Egy főreessel diplomaticze elboronátuk a velf háborut és vissza csusztatva a gazdámot a mándlim zsebibe — magam meg a *vájblingen* támadására fentem a körömöt; mert ebbe ja pillantásba, mindjárt, hogy elillantatták a páratlan párt: kidübörgött az óriás dáma.

Hatalmas perszóna! A múlt hétön hűtötte mög a lábát és csak máma ért el az orrába ja nátha. Magam is elutazgattam vóna rajta, ha nem is a csucsáig, hát letalább a promontorijumig; de a kis ujjával ugy megbillentette a kezem fejit, hogy földagadt. Mégis ü retirát mög elüllem, szeretném le rátákba!

Bucusi fejibe kivágta a lábát egy zsámolyra, hogy aszongya, végig hus a! Me'kkóstoltam a kezemvel; de biz az ü ikrája, bár mekkora bőftök is különben, kevés az én fogamra.

Büjtre fogtam hát a vágyaimot. A tul piczi meg a tul nagy közt való hányattatásomot csak egy van, ami meggyógyíthatja.

Hadd is szójjék hat az a törpébül óriássá avandzséroztató csöndes!

Jókai Fiumében.

— Arra a hírre, hogy oda térne. —

El e sivár honból, hol a »Hon« keseríti a költőt,

Hol álomszerző lapra van írva neve

Annak a Jókainak, kit elismér álomüzőnek

A föld félkereké isteni műveiből.

El, hol örök tavasz él, Fiuméba! E kék egü gyarmat

Költészet lehelő langy lege sűgja körül;

Pártok epés zsvaján ne evődjön! A tengeröbölnek

Dalszerü morgása szője szívébe magát.

A deficit-tenger viharában az állami gálya

Kínos küzdelmét sirva ne lássa szeme!

Ám a vigan feszülő patyolat villogjon előtte

Csöndes révbe futó, büszke hajók fenyüin.

El Fiuméba, a hol beborítja a lanka hegyoldalt

Hervadhatlanul és illatozón, a babér!

El oda nagy költő! Kormányzósági tanácsos

Lenni tanácsosb ott, mint szabadelvü emitt.

Zengj ott; hü múzsád szivesen követend oda téged!

Szebb, mint a Tisza-párt, hidd el: a tengeri part.

A szemérmes Nagy Miklós.

A »Vasárnapi Ujság« — melyben kevés a hazugság — de sok a tanulság — szerkesztője — (vaj' ki tud rozsat felöle?) — Nagy Miklós, a ki nem vérmes, — de tulságos szemérmes — jóra való gavallér — s lapja nem ugy nő mint a subagallér: — rajzoltat eredeti képet — jót és szépet. — A »Tetemrehívás«-t például — melyet sok ember bámul — s mely olajjal van festve, nem vízzel — lenyomatja szilvaizzal. — Azután lepingáltatja, véseti — s ez aztán az eredeti — Vágó Pál képét melynek a — »Jár a baba!« — a czime — már kész kép. De ime — »jaj!« — »Mi a baj?« — Felel a vérmes, — de szemérmes — szerkesztő: »Nagy a hiba!« — »Mi a?« — »Nem látod esztelen? — A baba meztelen!« — »Mit tegyünk, ó Miklós? — Biz ez sikamlós; — Vágó meztelen babája!« — »Pingálj hamar egy inget rája.« — És eleve — a dolgon segítve így leve. — A metsző, — hogy parancsolá a szemérmes szerkesztő — a babára ingecs-két vágott — lefözve a szemérmetlen piktor Vágót. — Ki nem hiszi, — megnézheti — a »Vasárnapi Ujságot«.

Helyreigazítás.

T. szerkesztőség!

SEKÉLYSÉGEMET illetőleg, néhány lényegesen hibás adat csuzott be a lapok utján a közvéleménybe, melyeket bátor vagy on ezennel helyreigazítani.

Helytelenül irták ki nevemet is, mert én nem »Ram Csender« vagyok, hanem Ram nevű csendőr, és nem én jövök Asztrakából, hanem csak a báránybőr süvegem való oda. Mindazonáltal »hindu vendég«-nek neveztek el; de ez csak annyiban való, hogy Hindy urnak be akartak mutatni, ami ha megtörténik, talán vendége, s így Hindy-vendég is lehettem volna. Hogy brahmán vagyok, abban van valami, a mennyiben a Brahma-tyukot sülve nagyon kedvelem; ellenben teljesen hibás adat, hogy a perzsa sah tanítója volnék, mert én csak úgy nyilatkoztam, hogy szeretnék Perzsiába menni, megtanulni a sakkot. Csodálkozva hallom azt is, hogy csak szanszkrit nyelven tudok beszélni; mert a szanszkrit holt nyelv, így tehát néma volnék. Az pedig korán sem vagyok. Az igazat megvallva, szanszkritül egy szót sem tudok, ellenben szeretném némileg elsajátítani azt a francia nyelvet, melyet a lapok szerint folyékonyan beszélek. Németül ellenben igen jól tudok, s a földrajzi tudomány előharczosa csak annyiban vagyok: hogy előbb harcoltam, semmint a földrajzról a legcékélyebb tudomásom lett volna. Különbén Przewalsky orosz ezredes ur nagy kapacitás, én tehát orosz hadnagy létemre a földrajzban szintén számot teszek, ha nem is akkorát mint egy ezredes. Ami terveimet illeti, azok is csak részben voltak helyesen fölemlítve. Hogy a Himalájába mennék Jakub khánhoz, az álhir és csak azon körülményre támaszkodhatik, hogy családomban több himaláj van és hogy hitel-levelem Budapesten Jakob Kohn urra szólott, ki azt rögtön ki is fizette. Tényleg a Hindu-Kus hegységbe utazom, magánügyben.

Ezeket valék bátor a rólam szóló hirlapi cikkekre megjegyezni, maradván a t. szerkesztőségnek köteles szolgálja!

Ram Csender
ugyn. hindu tudós.

Képzőművészet.

Szatócs. Hallja piktor uram, roszul áll ám a városi pipatorium ügye!

Művész. Hogyhogy? Elfogyott a dohányuk?

Szatócs. Nem a, de mert agítálnak ám a városi atyák között az ellen, ne hogy a város pénzén képeket vásároljanak bele a műcsarnokból.

Művész. Városi atya? Az csak önnek valamely érdemes kartársa lehet, a ki arra spekulál, hogy kuncsaf-tokat szerez a művészek között, ha képeiken tul nem adhatnak.

Szatócs. Dupla sértés, uram! Mert 1-ször a szatócsok nem irnak cikket önök ellen a »Fővárosi Lapok«-ba; 2-ször mert a szatócs is tudja mai nap, hogy mint

fővárosi képviselő nem csak a túró árát kéri tőle a közgyűlésen.

Művész. No jó, hát ki az az alligator, akarom mondani agitátor, a ki úgy félti a műszű fővárosi kincstárt a műcsarnok csábjaitól? Ha nem szatócs, hát —

Szatócs. Maga az országos magyar képzőművészeti társulat alelnöke!

Művész. Ugyan mit beszél? Lehetetlen! Hisz az a Zichy Tóni, a kit keserves küzdelem között mi magunk választottunk magunknak másodelnökünkül!

Szatócs. Nem »künkül«, hanem »konkoly«. — Gratulálok hozzá!

Iparművészet.

Mit párisi majolika, nouveauté — lárifári! — Tudja meg kedves uram, hogy a miniszter ur engem bizott meg a magyar disz-stylus feltalálásával.

Vid Észhíjános.

Diák ismeretek tára.

Terjeszti: Bukovay Absentiüs.

— Ha kifutotta volna az uti mag, mult héten Szécsénybe pályáztam volna, temetésire annak a derék urnak, a ki ott csöndes ferbli közt holt meg; utolsó szava az volt, hogy: »tartom! Boldog ember! Érzem, én is így fogok majd meghalni, mint vitéz a csatatéren.

— A multkor szörnyen dicsékszik a Bütyök ur, az én udvari suszterem, hogy aszongya az a téli topán, amit nekem csinált, nagyon sokáig el fog tartani. »Csak addig tartson, a míg kifizetem; akkor tudom jó lesz,« biztatám őt.

— A multkor egy tandijmentes bölesész a színházba hívogat, Sekszpirtül nagyszerű szomorujátékot adnak. »Ha szomorujátékot akarsz látni, akkor gyere a Szidonba és nézd meg mikor nekem a klábirban pechem van« — mondok neki.

— De nini, az a pléhgalléros törzstiszt ott a zenekar élin a Bütyök ur az én udvari suszterem; alig ismerne rá az ember ebben a nagy rangban. Most nem tértem ki előle, sőt szalutáltam neki. »Hová mennek Bütyök ur?« szólitom meg; »talán harcuba, háboruba, hirvirágot szedni gyöngyös koszoruba?« — »Nem a, Bukovay ur, csak a terézvárosi templomszentölésre mőntünk!« A bandájuk meg rázendítette erre az ünnepi alkalmatosságra, hogy:

»Halod-e te körösi lány

A te szoknyád fodros-e mán? . . .«

»No pajti,« mondja a Dákó Pista, »ha a körösi lánnyal lehet templomot szentelni, akkor jövő vasárnap a Liszt Oratoriumán a kankánt fogjuk járni az Amorszáiba.

Német irridenta.

NÉMETEK!

Négyféle német létezik:

1. Kész német, akinek ez a nyelv az anyanyelve.
2. Leendő német, aki még nem tud németül,

de megtanulhatja e nyelvet.

3. Leendett német, aki nyelvre, de fülre német, t. i. azok, akiknek barbár füleit valaha a zengzetes német hangzatok megütötték s kiknek dobhártyája ez által kulturális színvonalra emelkedett.

Ezekből világos, hogy az egész világ teli van németiséggel s ha logice járnánk el, be kellene kebleznünk az egész föld kerekességét.

De szerények vagyunk:

Egyelőre csak segíteni akarunk rajtuk.

Tekintsünk először Magyarországra.

Ott a németiség szörnyű sorsnak örvend.

Képzeljék: csak, a magyar barbárok megtanultak németül és tanítják drága nyelvünket összes iskoláikban. Mi ez? Szentségtörés! A német szót barbár ajkaikra véve oly sértést követnek el rajtunk, mely megtorlást követel.

De nézzük, mit csinálnak a németekkel:

A legjobb állomásokra, hivatalokra helyezik. Ahová az ember Magyarországon néz, a németet bőségben és jóllétben találja.

Raffinírozott ravaszság! Ily furfangos módon akarják a magyarok ő velök drága német hazájukat elfeledtetni.

De a legiszonyubb, mert legvérlázítóbb eljárás az, amit a német lányokkal elkövetnek. Elveszik — igen is elveszik őket feleségül és kéréletlenül gyakorolják rajtuk a jus primae noctist. Gyermekük mellé fogadják, hogy tudományok gyöngyeit, nyelvök aranyát e barbár porontyokra vesztessék.

Ily bűnök égbe kiáltanak!

Mire van marinánk, ha hadihajóink a mostani időjárásban, midőn a magyarországi országutak mélyjárata hajók haladásának annyira kedveznek — be nem hatolnak a magyar sártengerbe, segítségére sietvén szegény szász és német testvéreinknek?

De ha Bismarck, fájdalom! erre nem is gondol — lendítsünk legalább mi a szegény elnyomottakon egy kis német kultur-importtal. Német anyatejet kell számukra flaskókba lehozva szállítani. (Nem hordóban, mert a magyarok ezeket felbonthatnák és kumiszt keverhetnének belé.)

Minden ily palaczkon a »Deutsche Schulvereine« pecsétje rajta lesz, mint trade mark.

Anyák, ti német édes anyák!

Duzzadó említőkből esedezünk egynehány fölösleges litert a magyarországi szegény németek részére. Mert csak ez a német *literatura* önthet beléjük germán önérzetet, míg mi az itten szűrt *sillert* fordítjuk magyar hordóbul német kebelbe.

Ez a mi áldozatkészségünk!

S kérünk német vért is.

Ha, ki ujját megszurva, pár csöpp friss Hermannvért ont céljaink előmozdítására, az a német kulturát pirosra festé, amiért aztán a vértanuság érdemkereszt-fájára tűzetheti fel magát.

S hozzátok is fordulunk, dajka-ölon, anya-karon szunnyadozó német csecsemők! Honföntudatotokra apellálunk. Legyetek diskrétek és mértékletesek a szópásban, hogy anyátok annál többet adhasson a magyarországi németek számára. A szellemi dajkálást már három éve, hogy folytatjuk: a szegény erdélyi szász testvéreknek immáron 16 ábéczés könyvecskét küldöttünk. S ebben nem ismer határt a mi lelkesedésünk: küldünk, ha kell, még 16 dbot.

Wotan jutalma nem marad el!

Fel ti német apák, német anyák, német szüzek, dajkák és szoponcok!

Flieg aus, du deutsch Panier, flieg aus!

Igy, csak így menthetjük meg szenvedő testvéreinket.

„Berliner Deutscher Schulverein,“

Nyilatkozat.

Azon körülmény folytán, mell azon felhívás kibocsátásrai esetre czélozván, a mellet a választásrai előkészületekre, mit Somogy-megye Lengyeltóti választókerületében szükségesnek láttam, és most az államügyész Tisza Kálmán biztatósrai előmenetelével engem megtámad és mentelmi jogomrai tekintettel egy dolgot a képviselőház elé huzcol, kiadatásomrai gyalázatos törekvéssel, a miért ezt szó nélkül nem hagyhatom, ámbár fondorkodások folytán kiadtam, de nem igazságomrai, a mi nincs, hanem bosszuvágyrai tekintetből, tehát a magam igazságszóra felszólalok, mert sűll fektetek a közvéleményre.

Az mondatik, hogy osztálok elleni lázításrai felhívás foglal-tatik ott, a mi nem igaz, mert mindenki tudja, a ki ismer engemet és szózatomat, mert Somogy nem osztálokba, de szolgabíróságokba van osztva, osztálok csak a képviselő házban vannak s mert akkor már nem voltak, mert az országgyűlés sem volt, tehát erről komollan beszélni nem lehet, mi ellen határozottan tiltakozok.

Szlávy Olivér üldözéseir hajlamával tagadásban van a zaklatásrai tekintettel, a mell ellenem inszeniroztatik; de hiába mondja, hogy akkor van zaklatás, mikor egy képviselő pipával megy az utcán, és kikéretik a háztól; de kérem én illet nem követhetek el, mert a borkezelés tekintetéből nem pipázom és van egy preczedensrei hivatkozhatásom, a mikor Csátár Zsiga az utcán pipázott és egy tolvaj kilopta a szájából a pipát és soha sem került a ház elé, tehát nem áll a pipárai hivatkozás.

Komollan hiszem — és a méltóságomrai tekintet sem csekélség, mert tudom, hogy támadásomtól féllemből zaklattatom, mert Verhovayra ruháztam a köztársasági elnökségrei igényeket és Tisza Kálmán és mamelukhada most rajtam töltik intrigárai törekvésüket, tudván, mert ez természetes, hogy az elnökségről lemondásom folytán több időt nyervén, gyalázatos vágyaikat megakadályozhatom, a mi már onnan is kiletszik, hogy Moricz Pál és Szeniczey Ödön, a kit nem adtak ki, mikor Herman Ottót kiadták, és most kiadtak, ámbár ez nem igazság, tehát csak félhetnek és minden csak lábaltórról eltevésrei czélzat, miért bár aggódok, de nevetek. Mert van ám még dynamit!

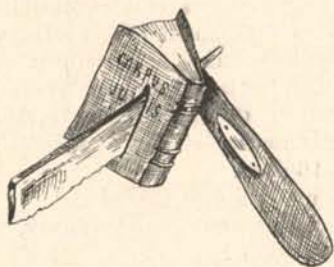
Lőlle, András napján)

Szalay Imre.

VIDEKI TROMBITA.

A váradi jogászok.

Ügyes kezű szörhóhér volt
Nagy Váradon Schvarcz Adolf;
Eret vágni,
Borotválni,
Hajat nyírni, kunkoritni,
Ugy tudott, mint inni bort.
Nyakát, fejét akárki rá —
Bizhatta, mert vigyázott;
Sohsem csinát
Semmi hibát
És ép ezért jártak hozzá
A váradi jogászok.

De volt egy fő, nagy érdeme:
Hogy ő bárkinek hitelbe
Vágott eret,
És tyúkszemet,
Huzott fogat, süttött hajat
És a szakállt levette.
Ezért aztán svarczézá lett Schwarz
S más vidékre elszállott,
Mint a gólya;
És azóta
Körszakállat hordanak mind
A váradi jogászok.

Ámde nincsen soha oly kár
Amelyikbe' nincs haszon;
Mert a hitel
Nagyobb, mivel
Kávéházban a szakállra
Sokat adnak Váradon.
Szerelmet sem kell esküdni,
Mégis hisznek a lányok;
Mert az való:
Mit hullámzó
Szakállokra felfogadnak
A váradi jogászok.

Cs. E.

Régiség.

(Lelet a XXVI. dynastia korából.)

KATHEDRAI BÖLCSESEGEK.

- Itt van uraim egy háromszög: ▽.
- Minden élő lény az embryóbol fejlődik, még a generalis is.
- Tessék kérem megnézni, most van pont $\frac{1}{4}$ -en tul.
- Ha egy jogász az én órámat végig hallgatja, azt vesék ki önök mindjárt az óra előtt.
- Párisban oly tükröket készítenek, melyek üveg és ráma nélkül 12,000 frankba kerülnek.
- Angliában állítólag 25 millió birka van; de ez nem is lehetséges, mert ennyit meg sem lehet számlálni.

Felelelős szerkesztő: CSICSERI BORS.